

Nr 115.

Av herr **Holmquist**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående krigstidstillägg och krigstidshjälp under år 1918 åt befattningshavare i statens tjänst.

Då riksdagen nästlidet år medgav statens befattningshavare krigstidstillägg och krigstidshjälp, lämnades — åtminstone så som det generella beslutet tolkats och tillämpats — på det hela taget ur räkningen befattningshavare med avlöning i samma befattning från både staten och annat håll, till och med sådana befattningshavare av denna kategori, som ej blott i allmänhet utöva en för staten betydelsefull verksamhet, utan jämväl enligt av Kungl. Maj:t utfärdad instruktion hava sig uppträda vissa direkta statsfunktioner.

Alldeles undantagslöst utestängdes dock ej dylika befattningshavare från delaktighet av krigstidstillägg och krigstidshjälp. Folkskollärarekåren kom t. ex. i åtnjutande därav.

Men exempelvis de av staten och vederbörande landsting avlönade distriktsveterinärerna blevo ej ihågkomna, och detta ehuru dels enligt givna bestämmelser (se det provisoriskt gällande kungl. cirkuläret den 5 juli 1912 och kungl. kungörelsen den 31 december 1912) deras avlöningsbidrag från staten är fixerat till visst belopp (600 kr. begynnelseavlöning och 200 kr. ålderstillägg) för varje distriktsveterinärbefattning och »distriktsveterinären» (se nämnda cirkulär mom. 3) måste anses vara »i åtnjutande av» statsbidraget i lika mån som han är i åtnjutande av landstingets »bidrag till distriktsveterinärens avlöning» (se nämnda kungörelse, 2 §), dels givetvis distriktsveterinärernas verksamhet är av den största betydelse för landets ekonomi och hushållning, dels ock distriktsveterinärerna enligt den av Kungl. Maj:t utfärdade veterinärintstruktionen fått sig anvisade vissa åligganden, vilka så mycket mer äro att räkna såsom statsfunktioner, som, i den mån de ej avse rapporter m. m. till länsveterinärerna, de äro av den art, att de även ingå i de distriktsveterinärerna så närstående länsveterinärernas ämbetsåliggan-

den enligt samma instruktion. — I detta sammanhang må erinras, att distriktsveterinärerna äro ställda lika omedelbart under länsveterinärerna, som de helt statsavlönade provinsialläkarna under förste provinsialläkarna.

Med hänsyn till vad jag redan här framhållit torde få anses ådagalagt, att distriktsveterinärerna äro minst lika kvalificerade som folkskollärarna att komma i åtnjutande av krigstidstillägg och krigstidshjälp.

Ett av kristiden orsakat förhållande manar också alldeles särskilt att ej förbise den plikt man har mot dessa distriktsveterinärer, det nämligen, att deras förvärvsmöjlighet redan blivit väsentligen minskad och helt visst kommer att ytterligare förminsкас genom kreatursstockens decimering i stor skala medelst nedslaktning.

Landstingen bisprungo ju i fjor, men inskräkte sig med ett eller annat undantag till att bevilja krigstidstillägg allenast å sitt bidrag till distriktsveterinärernas avlöning.

Efter min mening är det ett rättfärdighetskrav det för staten här gäller att tillgodose.

Och någon svårighet lär det ej erbjuda att normera skyldigheten särskilt för staten och särskilt för vederbörande landsting. Det naturliga är ju, att staten betalar mot dess avlöningsbidrag proportionerlig del av det krigstidstillägg och den eventuella krigstidshjälp, som enligt de för statens befattningshavare i allmänhet fastställda grunder skulle belöpa å respektive befattningshavares sammanlagda avlöningsbelopp i tjänsten, därest detta avlöningsbelopp helt utginge av statsmedel.

Helst skulle jag se, att liknande förmån kunde medgivas även andra befattningshavare, som med avseende å härvidlag ifrågakommande allmänna kvalifikationsgrunder kunna anses jämförliga med distriktsveterinärerna. Förutsättningarna skulle ju kunna angivas så: befattningshavarens avlöningsbelopp från staten skall vara av Konung och riksdag till siffran bestämt eller eljest utgå efter av riksdagen prövade grunder, och befattningshavaren skall vara underkastad av Kungl. Maj:t utfärdad eller fastställd instruktion. — Jag anhåller, att utskottet måtte i stället för dessa förutsättningar föreslå de andra, som till äventyrs kunna befinnas lämpligare.

För den händelse emellertid av skäl, som jag ej kan inse, kretsen av krigstidstilläggs- och krigstidshjälpsberättigade skulle anses ej böra vidgas genom dylika allmänna förutsättningar, tvekar jag icke att under hänvisning till vad här ovan för distriktsveterinärerna åberopats alternativt föreslå, att krigstidstillägg och krigstidshjälp nu måtte medgivas särskilt för dessa befattningshavare.

På grund av vad sålunda anförts får jag vördsamt hemställa, att riksdagen måtte

dels medgiva,

att för år 1918 må av statsmedel utbetalas krigstidstillägg och krigstidshjälp jämväl till *antingen* alla de enligt riksdagens beslut eljest icke till sådan förmån berättigade, i en och samma tjänstebefattning från både staten och annat håll avlönade befattningshavare, vilkas avlöning blivit av Kungl. Maj:t och riksdagen till siffran bestämd eller eljest utgår enligt av riksdagen prövade grunder och vilka äro underkastade av Kungl. Maj:t utfärdad eller fastställd instruktion, *eller* åtminstone de distriktsveterinärer, till vilkas avlöning utgå bidrag från såväl staten som vederbörande landsting, samt

att, vilketdera alternativet riksdagen än väljer, ifrågavarande krigstidstillägg och krigstidshjälp skall utgå med mot statens avlöningsbidrag proportionerlig del av det krigstidstillägg och den eventuella krigstidshjälp, som enligt de för statens befattningshavare i allmänhet fastställda grunder skulle belöpa å respektive befattningshavares sammanlagda avlöningsbelopp i tjänsten, därest detta helt utginge av statsmedel;

dels ock för ändamålet anvisa erforderliga anslagsmedel.

Stockholm den 30 januari 1918.

C. F. Holmquist.